

När Kim Bergman i priskommittén ringde och berättade att jag hade blivit nominerad till Martin Luther King priset var jag var mitt uppe i att packa för att åka till Brighton där jag ska plugga engelska i en termin. Kim berättade att jag inte hade fått priset men att de ville ge mig ett hedersomnämning. Han undrade om jag hade hört talas om priset tidigare, och jag kommer faktiskt inte ihåg vad jag svarade. Visst hade jag hört talas om ett Martin Luther King pris, men inte trodde jag att lilla jag hade blivit nominerad till det stora priset.

Men hur litet eller stort priset än var så blev jag väldigt glad och berättade om hedersomnämningen för min familj, men jag förstod egentligen inte riktigt vad jag hade fått.

Det var inte förrän förra veckan när några tidningar ringde upp för intervjuer som jag förstod att det här var något större än vad jag trodde. Jag gick in på internet och sökte på MLK Priset. När jag såg att Timbuktu och Mikael Wiehe tidigare hade fått priset konstaterade jag att det absolut inte var det priset som Kim och tidningarna pratade om. Sen klickade jag mig vidare och läste att årets pristagare var Mehdi Gharbi. Plötsligt insåg jag i en chock att mitt namn stod med längre ner på sidan, på samma sida som personen som fått det riktiga MLK priset. Jag blev otroligt glad och kände mig väldigt hedrad över att Pelle Söderbäck från Västerås stift nominerat mig till ett så fint pris och jag tackar priskommittén för att ni skapat ett hedersomnämning som jag får.

Första gången jag åkte till Kenya var 2007 när jag gick i tvåan på gymnasiet. Jag hade turen att min skola startade upp ett skolutbytes projekt med en skola i Ndhiwa i västra Kenya. I Ndhiwa lärde vi känna en pastor, Peter Midodo, som hade samlat in pengar till att borra en brunn. Pumpen gick sönder vilket betydde att vattnet fanns där, men de kunde inte få upp det. Lite senare kom han till Sverige i hopp om att kunna samla in pengar till en ny pump, men det gick inte så bra. En vecka innan han skulle återvända till Kenya bestämde jag mig för att anordna en välgörenhetskonsert. När jag föreslog detta för mina lärare svarade de; "My det verkar fantastiskt men han åker hem om en vecka, du hinner inte". Jag gick hem till min pappa som har lärt mig, man kan om man vill. Jag berättade om min plan men till och med han frågade; "My, Peter åker hem om en vecka, tror du att du hinner?" Jag är uppväxt med att man kan om man vill så jag ringde runt till mina vänner som spelar och sjunger och redan samma kväll hade vi spikat alla låtar och gjort ett program. Det som återstod var en lokal. Dagen efter gick jag till Lindesbergs kyrka och frågade om jag kunde få ha en konsert i där. Jag fick ett glatt ja till svar och direkt ett löfte om att de ville bistå med 3000 kronor. Jag ringde andra underbara vänner som hjälpte till att sätta upp affischer, jag fick hjälp av mina föräldrar och sex kvällar senare stod jag i kyrkan och presenterade pastor Midodo och hans projekt inför ca 200 personer. Vi fick in 15 000 kr på en kväll. Jag var 17 år och för mig blev det beviset, man kan om man vill!

Senare samma år åkte jag tillbaka till Kenya. Jag gick då i trean på gymnasiet och fick med egna ögon se när människorna hämtade vatten från pumpen som vi hade hjälpt till att samla in pengar till.

Jag tog studenten 2009 och efter det ville jag åka ner till Kenya igen och vara där en längre tid för att umgås och leva med alla fantastiska människor som jag hade lärt känna där. Jag fick med mig två vänner, Karin och Johannes, och vi hjälpte till som lärare på pastor Midodos skola i Ndhiwa i tio veckor.

Under vistelsen blev vi bjudna av en av lärarna till hans hemby. Vi åkte längre och längre ut i bushen, korsade majsåker och åkrar och kom tillslut fram till Manga Hill. Där fick vi vara med på ett möte och människorna berättade om deras vattensituation. Barn och äldre människor dog utav vattnet de drack. De bad oss om hjälp och vi satt där, tre 19-åringar och försökte förklara för dem att, vad kunde vi göra?

Väl hemma i Sverige igen tänkte jag mycket på människorna i Manga Hill. På de kvinnor och barn som går flera timmar varje dag för att hämta vatten som de blir sjuka av. Jag kände att vi i alla fall var

tvungna att försöka hjälpa dem. Jag ringde Karin och Johannes som varit med i Manga Hill och tillsammans bildade vi WAIK – Water Action in Kenya.

Nu har jag varit i Östafrika vid fem tillfällen, på både kortare resor och längre projektresor. Jag tror på att en person kan göra väldigt mycket för andra människor vare sig de bor nära en eller i en by nere i Östafrika, men jag vet också att det jag har gjort har jag absolut inte gjort ensam!

Idag handlar mitt arbete i Kenya om att genom WAIK stötta människorna i Manga Hill i deras kamp om att få tillgång till rent vatten. I WAIK har jag hela vägen arbetat sida vid sida med Karin Detlofsson och Johannes Svensson. I vårt arbete har vi sedan dag ett haft ett otroligt stöd från våra familjer, vänner, bekanta, företag och organisationer i framförallt Lindesberg, Eskilstuna och Östersund.

Under hösten 2010 började vi samla in pengar till att köpa 65 stycken hushållsbaserade vattenreningsverk, vilket var ett önskemål från familjerna i Manga Hill. Det gick väldigt bra och i januari 2011 åkte jag och Johannes dit med reningsverken. Vi hade ett möte där vi gick igenom hur man använder reningsverken. Några dagar senare besökte vi familjerna för att se att alla kunde använda dem på rätt sätt. Jag åkte sedan till Tanzania och två månader senare åkte jag tillbaka till Manga Hill för att se hur det hade gått.

Jag besökte återigen familjerna och hade möten i byn och resultaten var väldigt goda. De tycker att vattnet smakar bättre, de blir inte längre illamående av vattnet, de får inte ont i magen och de är friskare. Barnen kan gå till skolan istället för att ligga hemma och vara sjuka och föräldrarna kan köpa mat istället för mediciner.

Just nu är Johannes i Manga Hill och förra veckan fick de ytterligare 150 vattenreningsverk. Det betyder att alla människor i Manga Hill har tillgång till rent vatten nu, men det här är en tillfällig lösning. Vattenreningsverken kommer att vara obrukbara inom tre år. Ett annat problem är torkan i byn då vattentäkter torkar ut och människorna får svårt att ens få tag på vatten.

Därför har vi nu dragit igång nästa projekt "Framtidens vatten i Manga Hill" där målet är att de ska få en långsiktig lösning på vattenproblemen. För att nå dit söker vi fler medlemmar och sponsorer.

Att ikväll få stå här och ta emot ett hedersomnämmande till minne av Martin Luther King, en ikon som kämpat för sina och andras rättigheter, är för mig väldigt stort. Det är en bekräftelse på att andra människor tror på det som vi i WAIK arbetar med. Den här kvällen kommer jag tänka tillbaka på de dagar jag möts av människor som ser det omöjliga istället för det möjliga. När jag möter personer som påstår att det inte är någon mening med att bry sig om människor i ett annat land då det finns alldeles för många som behöver hjälp. Då är det bra att kunna se tillbaka på en kväll som den här och istället börja tänka på alla de människor som faktiskt visar att de tror på att vi tillsammans kan förändra. Man måste bara ta ett steg i taget, ibland två steg fram och ett steg bak. Eller som biskopen i Sydafrika, Desmond Tutu, svarade på frågan hur man löser ett riktigt stort problem. Han sa, "Det finns bara ett sätt att äta en elefant. Man tar en bit i taget – "One piece at a time..."

Det är ett uttryck som jag tycker går hand i hand med just det som min pappa alltid sagt till mig, man kan om man vill.

Tack!